

kom til at svie til Højre, det gik paa en mere stiltfærdig Maade, der var ikke saa mange store og stærke Ord, men der blev opponeret paa en saadan Maade, at det sved til Højre, og de kørte træet, kunde ikke længere og maatte give Tøjlerne fra sig. De to Ting har Venstre kunnet. „Men“, sagde jeg; „hvis Vrøvlet og Misforstaaelserne begynde at vokse op indenfor Venstre, og det skulde vise sig, at det kunde vinde Genklang i det danske Folk, begynder jeg at tvivle om, at det danske Folk er modent til at regere“, og det staar jeg ved. Skulle vi nu til at henrette vor egen Regering, før den har gjort noget principielt mod Venstres gamle Standpunkter, hvad vil Enden saa blive? Tro De, vil jeg sige til mine gamle Partifæller, tro de Herrer, at Højre eller Socialdemokratiet vilde gaa til at overfalde deres ledende Mænd og splitte hele Partiet, saa længe disse ledende Mænd ikke havde gjort noget, der principielt stred mod deres Partis Standpunkter. Og det var det, jeg sagde i min Tale i Ribe, og det staar jeg ved her, at hvis det danske Folk skal vise sig lærenemt overfor det politiske Vrøvl, tvivler jeg om, at vi endnu ere modne til at regere, det skal nu vise sig paa næste Valgdag! Saa længe Regeringen ikke har gjort andet, end hvad den hidtil har gjort, er det for mig uforvarsomt at være med til at vælte det hele. Hvad vilde der være sket, hvis dette Mindretal af mine gamle Partifæller havde faaet nok med sig? Der vilde være sket dette, at Højre vilde have rejst sig og sagt — vi have hørt de Toner saa mange Gange —: Der kunne de Herrer se, vi have altid sagt, at Folketingsparlamentarisme var noget, man kunde agitere paa og lave et Flertal paa, men Folketingsparlamentarisme duer ikke til at regere paa, der kan slet ikke regeres med Parlamentarismen her i vort Land, og derfor ere vi bestemte Modstandere af Folketingsparlamentarismen, den duer ikke i Praksis. Dersom vi nu havde fulgt Mindretallet og erklæret os renonce, saa at vi ingen Regering kunde danne, vilde Højre have sagt: Vi have Ret, det have vi sagt saa mange Gange . . . (Afbrydelse.) . . . Nej, det er ingen Misforstaaelse. Det hjælper jo ikke noget, at det ærede Medlem sagde, at han havde den største Tillid til den ærede nuværende Konseilspræsident, og at han kunde ønske ham i Spidsen for Regeringen. Det vilde vi, at det er det ærede Medlems Standpunkt. Derfor er det saa uforklarligt for mig, at

netop det ærede Medlem befinder sig der, hvor han befinder sig . . . (Afbrydelse af *P. Christensen*: Vi stode med Fanen, sagde Jens Busk.) . . . Nej, det har Jens Busk aldrig sagt, thi da havde jeg været der, jeg er alt for gammel Soldat til, at jeg ikke helst skulde være der, hvor Fanen er.

Jeg takker for øvrigt det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds, fordi han ved at komme ind paa dette Spørgsmaal har givet mig Lejlighed til yderligere at understrege, hvad jeg sagde i Ribe, og sagde det vel overvejet. Men hvis det skal vise sig at være Tilfældet, at Venstre ikke kan regere, saa siger jeg med Sorg: Man er ikke med til at bruge sin Ungdomskraft og sin Manddoms med for at naa et Maal og se det gaa i Stykker mellem Hænderne paa dem, der syntes sejrende. Det er man ikke med til at gøre, undtagen at det gør ondt. Skulde derfor det danske Folk ikke være kommet videre, end at det begynder at sparke til sine egne Førere, sine egne veltjente Førere og egne Mænd, inden disse endnu have gjort noget, saa ender det hele, forekommer det mig, i politisk Vrøvl, og det vilde jeg være bedrøvet over.

Saa kom det ærede Medlem ind paa at tale om „Bengnaveriet“. Ja, han har til Dels faaet Svar herpaa, men ogsaa jeg ønsker dog at give ham et lille Svar. Sagen er nemlig den, at Venstres Regering har paa mange Maader vist, at den kunde tage Hensyn ogsaa til andre Partier, naar der var et „Ben“. Jeg skal nævne et bestemt Tilfælde. I Horsens, som er en stor Købstad, have vi en Skyldraadskreds og en Skatteraadskreds hver med sin Formand. Skyldraadskredsens Formand er en gammel konservativ Klub-Formand, Overretssagfører Plenge. Der er vist ingen, der mistænker Regeringen for, at den, naar den antager Plenge, gør det af politiske Hensyn. Formanden for Skatteraadskredsen derovre er en af de mest veltjente og mest fanatiske Højremænd. Landinspektør Møller. Jeg gad have set, om Højre vilde have handlet saaledes — jeg har ikke mærket til det — i den Tid, det var ved Magten; thi da gjaldt det netop om ved alle mulige Lejligheder, ogsaa naar der skulde vælges Jernbanebestyrelser at vælge Højremænd dertil. Ved alle de Baner, som bleve færdige efter Loven af 8. Maj 1894, sørgede Højre til det yderste for at besætte Bestyrelserne med Højremænd, og Regeringen havde jo Halvdelen af Stemmerne. Nu ere Højremændene fornærmede og gale i Hovedet over,